

ABSTRAKT

Práce se zabývá výukou náboženství na základní církevní škole v České republice. Teoretická část přibližuje církevní školství, jeho historii a zakotvení v českém právním systému. Dále uvádí vztah předmětu náboženství k Rámcovému vzdělávacímu programu pro základní vzdělání a k dalším oficiálním dokumentům. Popisuje samotný předmět náboženství z pohledu cílů a obsahů pro jednotlivé ročníky. Další části líčí aktéry výuky – učitele náboženství a žáky 4. a 5. třídy dle charakteristiky vývojové psychologie. Poslední kapitola teoretické části je věnována výzkumům, které byly provedeny v církevních školách a v předmětu náboženství. Empirická část diplomové práce je věnována výzkumu, který byl realizován pomocí dotazníkového šetření.

Cílem praktické části bylo pomocí dotazníkového šetření zjistit, jak žáci 4. a 5. ročníku 4 pražských církevních škol nahlíží na výuku předmětu náboženství z pohledu jejich morálního, kognitivního a emocionálního vývoje. Výsledky výzkumu ukazují, že žáci mají většinou pozitivní vztah k předmětu, berou jej spíše jako odpočinkový a zábavný. Předmět mají spojený hlavně s vírou a jejími symboly. Přítomnost jejich učitele náboženství na hodinách je pro žáky důležitá. Z pohledu žáků by měl učitel náboženství být zábavný, hodný a vzdělaný. Nejčastěji si žáci přejí při hodinách sledovat filmy, povídat si, číst příběhy a hledat v Bibli. Tyto aktivity patří mezi jejich nejoblíbenější. Žáci mají často konkrétní představu, co by se na hodinách chtěli dozvědět. Ukázalo se, že poznatky z předmětu povzbudily žáky, aby se zachovali lépe v konkrétních situacích v jejich životech. Výsledky empirické části jsou v závěru práce porovnány s teoretickou částí práce.

KLÍČOVÁ SLOVA

Církevní školství, výuka náboženství, žák, primární škola